

ROMEO A JULIE

Zpěvy kožených bubnů a veselých píšťal zaplňují sál. Atmosféru večírku dotváří blikající světlo, které tvoří sluhové tým, že rychle zapalují a zhasínají svícný. Pod otevřeným oknem v tmavé uličce pokuřují slaměná stébla dva pubertáci.

„Už to típni a jdem!“ naléhá Merkucio, ten vyšší a ošklivější.

„Nemůžu dovnitř, přes ten kravál bych neslyšel svoje myšlenky. Musím myslet na Rosalindu!“ zakňoural hezcí a zamilovanější.

„Romeo! Už přestaň s těmi fňuky o tý flundře, nechce tě a tečka!“ Romeo si vzdorovitě prohrábnul patku.

Starší Merkucio to nevzdává: „Bratráčku, sakra, pokud dneska nesbalíme žádný holky, tak to znamená, že jsme spolu to líbání trénovali úplně zbytečně!“

Romeo si opět prohrábne patku a zamutuje: „Stejně nás tam nepustěj! Jsme Montekové! To neumíš číst?!“ Romeo ukáže na velký nápis nad vchodem:

MONTEKŮM A PSŮM VSTUP ZAKÁZÁN
(Nechceme chytit blechy)!

Merkucio si sundá kožený vak z ramene, mrkne na Romea a ukáže na druhou, trochu menší ceduli pod tou první, na které stojí:

